

ORTO

STUDENTSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

Rozhovory

Autorská tvorba

Texty k 17.listopadu

ÚVODNÍK

Naši milí čtenáři časopisu OrTo, dovolte mi přivítat Vás u našeho dalšího čísla. Už cítíte vůni skořice, pomerančů a vanilkových rohlíčků? Pokud ne, brzy jistě začnete. Přicházejí Vánoce. Berte toto číslo jako náš dárek pro Vás. Najdete zde naši klasiku, na kterou jste zvyklí, ale i originální autorskou tvorbu, která pokaždé přinese něco trochu jiného. My Vám tímto zároveň přejeme poklidné prožití Vánoc a doufáme, že si najdete chvíli na přečtení našeho časopisu někde mezi balením dárků a ujídáním cukroví.

HAPPY XMAS!

Aneta Neprašová
Časopis OrTo

FRANZ KAFKA
„Psaní je moje
jediná vnitřní
možnost, jak
existovat.“

O NÁS

Co o nás víte? A co o nás nevíte? No, to my nevíme. Ale něco říct snad můžeme :)

Tak teda ahoj! Jsme parta několika nadšenců do umění. Píšeme, kreslíme, malujeme, fotíme, tvoříme a taky dost přemýšlíme. Každý z nás je jiný a díky tomu OrTo taky existuje. Snažíme se nemít tuhle naši zálibu jako povinnost a dělat to s co největší chutí a láskou. A doufáme, že se nám to daří.

REMINDER

Klikni a prohlédni si naši redakci na webu!

OK

Naše redakce jmenovitě:

Aneta Neprašová (šéfredaktorka, grafika)

Vanesa Borovičková

Filip Wohák (fotograf)

Monika Sladká (logo, ilustrace)

Petr Bartoš

Anežka Holá

Barbora Bečvářová

Michaela Olivová

Emma Žatečková

Ivan Dobrev

Štěpán Hadrovský

Co v tomto vydání najdete?

— 06 MIMO TŘÍDU

MIMO TŘÍDU S LADISLAVEM
DOUŠOU

Aneta Neprašová

— 12

MIKAYLA DEMAITER

Ivan Dobrev

— 14 UNILIFE

ROZHOVOR S KHULAN AYALGUU

Aneta Neprašová

— 15

17.LISTOPAD

Alenka Votavová

— 17

SHE'S LONELY.

BB

— 20

SVÍTÁ

Hodná

— 22

CITÁTY VÁCLAVA HAVLA

skupina studentů GJO

MIMO TŘÍDU S LADISLAVEM DOUŠOU

ANETA NEPRAŠOVÁ

Dobrý den, pane učiteli. Nejprve bych vám chtěla poděkovat za přijetí nabídky na rozhovor. Pojdme začít :) Kdybyste se měl popsat několika slovy někomu, kdo vás nezná, co byste řekl?

Jsem Láďa středního věku, muž atletické postavy s uhrančivým pohledem. Obklopuje mě aura citlivé duše, tajemna a lidské dobroty. Srdíčko mám na pravém místě, jsem v kolektivu oblíbený a vyhledávaný společník.

Vždycky se ráda ptám na otázky ohledně učitelství apod. Jak je to s vámi a nošením práce domů? Je pro vás škola a domov jako dvě rozdílná místa nebo to nejde úplně oddělit? Především, co se žáků a problémů s nimi spojenými týče...

Co se týká nošení práce domů, tak ano. Často si nosím testy v batohu domů, ale skoro nikdy je nevyndám. Vyhledávám si nejrůznější činnosti: pleji záhony, látám ponožky, myji okna, zavažuji, jen abych nemusel opravovat. Bytostně to nesnáším, a proto bych touto cestou chtěl poprosit svoje studenty, aby zadané eseje v angličtině odevzdávali, pokud možno, co nejkratší a v gramatických testech ať nevyplňují

hystericky úplně všechno. Myslete na mě, ať toho nemám tolik a můžu se ve volném čase třeba koukat na televizi. A jestli se ptáte, zda si v hlavě odnáším problémy spojené s žáky domů, tak ano. V noci se budím zpocený s výkřiky ve třetím kondicionálu.

Chtěl jste vždycky učit? Pokud ne, co jiného byste dělal?

Od svých deseti let jsem chtěl být rocková hvězda, jako ostatně každý. Pořídil jsem si kytaru, na gymplu jsem si nechal narůst dlouhé vlasy a na veřejce jsem založil kapelu, která se jmenovala Hyení hlen. Sešli jsme se ve zkušebně na kolejích asi dvakrát. Bohužel jsme zjistili, že nemáme talent ani ctižádost a rozpadli jsme se. Nevadí, stejně jsem začal plešatět. Toulal jsem se krajem a přemýšlel, jak naložit se svým životem, a přitom jsem začal tak trochu učit angličtinu. Zůstal jsem u toho.

Dost se v dnešní době řeší téma „české školství“ a s tím spojené, jak učit a jak ne. Když jste začínal, měl jste nějakou představu o tom,

čemu se budete chtít vyvarovat apod.? A jak to dopadlo?

Na vysokou školu jsem nastoupil v roce 1992, tři roky po pádu komanče. Měl jsem štěstí na učitele. Na jazyk nás měla hodná a distingovaná Australanka Suzanne, na writing nás měl striktní Američan hemingwayovského typu Albert a na metodiku britský světoběžník v oprané džísce Mark. Nejednalo se o žádné batůžkáře, ale o skutečné profesionály s dlouholetou praxí. Od každého jsem si vzal něco, a to něco bylo na hony vzdáleno tomu, co jsem zažil v socialistickém školství. Kombinace kvalitního a moderního vzdělání, kterého se mi dostalo především v oblasti metodiky a didaktiky, a mého vnímání světa mi snad nedovolí být vyloženě špatným učitelem. Nejsem zastáncem frontální diktátorské výuky ani ultra rozvolněných experimentálních metod. Rád kombinuji aktivity zaměřené na různé jazykové dovednosti a řídím se spíš instinktem, než abych ze sebe tlačil něco, co mi není přirozené.

Jak důležitá pro vás je role třídního učitele? O plesech i výletech s vámi se vždy mluví jako o legendárních...

"ŘÍDÍM SE SPÍŠ
INSTINKTEM, NEŽ
ABYCH ZE SEBE
TLAČIL NĚCO, CO MI
NENÍ PŘIROZENÉ. "

Vyučovací hodina ve vlastní třídě je vždy jiná než v ostatních třídách. Je tam navíc určitá emoce, která vás někdy povzbuzuje, někdy trochu obtěžuje. Ve vzduchu visí z obou stran o něco vyšší očekávání. Důležité je, aby z toho nebyl moc velký napnelismus a abychom se všichni cítili komfortně a v bezpečí. Třída je takový zvláštní superorganismus, jehož části koexistují v někdy silnější a někdy slabší synergii. Jako třídní učitel se samozřejmě snažím o co největší semknutost, celistvost, spolupráci, respekt a solidaritu. Ale nemyslím si, že je dobré nějak zvlášť tlačit na pilu. Nevytvářím třídní vlajku, nepíšu na zeď kodexy, nevymýšlím motto třídy. Nemám kvality či entuziasmus táborových vedoucích a chápu, že někteří studenti mohou takovou vlastnost u třídního učitele postrádat. Na druhou stranu doufám, že se najdou i tací, kteří ocení jistou absenci uniformity. Baví mě, když se nám povede výlet, výměnný pobyt, soutěž nebo i ten závěrečný ples. K těmto akcím přistupuji zodpovědně a dobře se mi to poslouchá, když na ně studenti po letech na třídních srazech s láskou a nostalgií vzpomínají.

"VZÁJEMNÝ VZTAH MEZI UČITELEM A STUDENTEM BY MĚL BÝT ZALOŽEN NA. VSTRÍCNOSTI A DŮVĚŘE."

Jaký vztah by měl podle vás panovat mezi učitelem a studentem? Kde je hranice toho „kamarádství“?

Myslím si, že studenti by měli své učitele uctívat, vzhlížet k nim s láskou a obdivem a nosit jim na hodiny nejrůznější dary jako třeba jitrnice ze zabíjačky, vajíčka, králíčí kůže apod. Za dveřmi kabinetu by měla stát služba, která by každou kantorovu cestu po chodbě do třídy měla vysypávat okvětními lístky růží... Jde o to, jak chápeme koncept kamarádství. V této fázi studentova života nemůže jít o vztah srovnatelný se vztahem s jeho vrstevníky. Jsme na jedné lodi, ale máme jiné role. Na mé straně je zodpovědnost, na straně studenta určitý smysl pro povinnost. Na obou stranách by pak neměl chybět vzájemný respekt. Student ode mě nemůže čekat, že mu dovolím dát si na školním výletě pivo nebo mě oslovovat Láďo. Zato se může spolehnout na to, že mu ze své pozice učitele poskytnu kvalifikovanou službu, za kterou jsem placen a na kterou má právo. Může se spolehnout, že ho neodmítnu s žádnou prosbou o pomoc či radu. Jsem liberální člověk, myslím. Neperzekuuji, nehrozím, netrestám, neztrapňuji, nekřičím, nepodezírám, nedramatizuji a neberu sám sebe nijak zvlášť vážně. Nestavím svoje hodiny angličtiny nebo to, jak vedu třídnictví, na piedestal. Víím, že někomu sednu víc, někomu míň. Vzájemný vztah mezi učitelem a studentem by měl být založen na vstřícnosti a důvěře. A jestli se k tomu

namane špetka sympatií, souznění či identifikace s životními hodnotami, tak je to výhra par excellence.

Pojďme se posunout do vašeho soukromí, jaké máte koníčky, když zrovna nejste ve škole?

Jsem sběratel. Vždy jsem jím byl. Vlastně nerozumím lidem, kteří nic nesbírají. V dětství jsem sbíral známky, samolepky, odznaky, plechovky od nápojů, obaly od žvýkaček, pohlednice s Vinnetouem, obrázky kaktusů (bizarní úchylka, uznávám) a Beatles memorabilie. Taky jsem sbíral západoněmecké teenagerovské časopisy Bravo s velkými barevnými obrázky různých pop stars. V dobách rudé totality to ale nebylo snadné, tak jsem si časopisy „vydával“ sám. Byly v nich komiksy, povídky, křížovky apod. Vzpomínám si, jak jsem asi v jedenácti letech vyrobil obálku svého prvního časopisu, na kterou jsem nalepil obrázek Elvise Presleyho, Indiána a myslím, že ponorky. . Nahoru jsem obřími písmeny napsal název časopisu: SEX. Nevěděl jsem, co to znamená. Někde jsem to slovo četl nebo slyšel a přišlo mi to jako dobrý název. Znělo to cizojazyčně a světově. Pamatuji si na zmatený výraz rodičů, když jsem jim hrdě svůj výtvar ukázal. Máma říkala něco v tom smyslu, jestli to nechci nazvat nějak jinak... A moje koníčky

dnes? Hatátitlá a Ilči už to nejsou (Google it.). Na prvním místě je hudba. Sbírám vinylové desky, které do našeho příbytku chodí z celého světa. Další mojí sběratelskou vášní jsou staré československé filmové plakáty především z 60. let. Tyto plakáty jsou mnohdy skutečná umělecká díla našich předních výtvarníků a grafiků své doby. Byla to disciplína, která se vyučovala na UMPRUM a v západním světě neměla obdoby. Desky i plakáty, z nichž většinu mám zarámovaných a pověšených na zdech, nám pomalu ale jistě plní byt. Manželka mi to toleruje, ale úplný fanoušek mojí sbírky není. Také rád cestuji, i když ty nejdobrodružnější nezávislé backpackerovské cesty jsou vlastně dávnou historií. S batohem na zádech jsem projel Evropu, Ameriku, Indii, Nepál, Pákistán, a dokonce i Írán. Dnes to jistí spíš rodinné dovolené s cestovkou. S cestováním je částečně spjata moje záliba ve fotografování. V současné době fotím na Fujifilm X-E3. Nemám to úplně všechno technicky zvládnuté, ale rád experimentuji s objektivy různých ohnisek, clonou a časem. Fotím si doma, ve městech i v přírodě. Obrázky potom postprodukuji v aplikacích pro úpravu fotek a s něčím se čas od času pochlubím na sociální síti.

Blíží se Vánoce...Jak se na ně těšíte a připravujete?

Když jsem byl malý, chodili jsme s rodiči každý Štědrý večer po rozbalení dárků na krátkou návštěvu k tetě a strejdovi

"NA PRVNÍM MÍSTĚ JE HUDBA."

do baráku hned vedle nás. Tam jsem pokaždé zjistil, že můj bratranec dostal suprovější dárky než já, což mi vždycky trochu srazilo náladu. Jednou jsem ale dostal něco, z čeho se mi úplně rozbušilo srdce. Pod stromečkem stálo nové velké kolo s beranovými řídítky. Utíkal jsem tou mrazivou sváteční nocí k jejich dveřím, abych se mu pochlubil. Tohle nic nemůže trumfnout, běželo mi hlavou, zatímco mě ledové sněhové vločky štípaly do tváří. Bratrance jsem našel v jeho pokojíčku s konzolí v ruce, jak na televizi hraje jednu z prvních videoher na trhu... Dnes se na Vánoce připravuji tak, aby naše dvě děti dostaly stejný počet dárků srovnatelné hodnoty. Víím, o čem mluvím. Nechci mít problémy. Jinak Vánoce mám se všemi atributy, které k nim patří, docela rád. Jejich skutečný průběh se však od mého romantizovaného očekávání často liší. Před pár lety jsem na toto téma napsal na Facebook takový postřeh: Představuji si, jak sedím v křesle u zapáleného krbu, na sobě mám vánoční svetr s motivem soba, popíjím horký punč a čtu si. Bytem se linou sinatrovské vánoční melodie, děti si v klidu hrají v koutě s husary a manželka mi ve vánoční zástěře nosí od plotny polámané cukroví na ochutnání. Když mě přemůže jemné opojení z punče a začnou se mi klížit oči, tak se prostě

"ŠKOLA NEMUSÍ VŽDY PŘEDSTAVOVAT MÍSTO BUJARÉHO VESELÍ."

nechám unést do sladké dřimoty a po chvíli ucítím, jak mě někdo přikrývá tartanovou dekou... Místo toho jsem ale v Albertu a hledám cukr moučku.

Máte nějakou oblíbenou tradici a popřípadě jakou?

Opravdu nehodlám vyrábět ze skořápek ořechů lodičky se svíčkami a koukat se s dětmi u laboru na to, jak se některá z nich odkloní, potopí, zhasne apod. Jediná jistota je rozkrojené jablko. Ta hvězdička tam je vždycky, to mám vyzkoušené. No a se zlatým prasetem na obloze na mě nechodte. Nejsem včerejší.

Jako poslední mě napadá má oblíbená otázka, jste v tuto chvíli šťastný?

Jedna písnička od Beatles se jmenuje Happiness is a Warm Gun. Já jsem si význam této Lennonovy věty vždy vykládal tak, že pocit štěstí se dá přirovnat k horké zbrani po výstřelu, která ale po chvíli zase vychladne. Jakože nic netrvá věčně. Jakože „jednou jsi dole, jednou nahoře“, jak se zpívá zase v jiné písničce. A taková je má odpověď na tuto otázku.

Co byste vzkázal našim čtenářům?

Myslel jsem, že poslední otázka byla ta předchozí. Takže moje odpověď na druhou poslední otázku je takováto: Milí studenti, vím, že tato fáze života není procházka růžovým sadem a že častá dospělácká poznámka typu: „Co ty můžeš mít za starosti, vždyť prožíváš nejlepší léta života...“, je lichá. Víam, že škola nemusí vždy představovat

místo bujarého veselí s kamarády, prvních lásek, radosti z poznání či inspirace pro budoucí život. V mnoha případech dominuje stres, úzkost, nejistota, zklamání, nízké sebevědomí či pocit outsidera. Rád bych zde všem „loserům“ studentského světa vyjádřil svoji podporu a sympatie. Nevzdávejte to sami se sebou, najděte si v tom marasmu rozervaných náctiletých niter světlý bod, svůj Most přes rozbouřené vody. Pamatujte: It may be stormy now, but it never rains forever. A ti z vás, kteří studentskými léty hopkáte s lehkostí baletních mistrů, mějte oči na stopkách a třeba těm dole někdy podejte pomocnou ruku. Všichni nejsme Baryšnikovové.

MIKAYLA DEMAITER

IVAN DOBREC

Když zaslechnete slova hokejová hráčka, kdo se vám vybaví jako první? Někomu by představa mohla promítnout například Alenu Mills, kapitánku české ženské hokejové reprezentace. Naše české lvice mimo jiné v letošním roce poprvé v historii postoupily na ZOH, a také přivezly bronzové medaile z ženského mistrovství světa v Dánsku, i díky skvělé brankářce Kláře Peslarové. Mně osobně se pod pojmem hokejová gólmanka či hráčka vybaví vždy jen jedna jediná žena, a to Kanadanka Mikayla Demaiter, která by, jak doufám, mohla uváznout v hlavách i některým z vás. Pojďme se na ni společně podívat!

Vše začalo na jihu kanadského Ontaria ve městě Chatham, kde jistá malá holčička začala vykazovat známky obrovského talentu a velkého zájmu o tento, nejen v její rodné zemi, národní sport. Lední hokej si velmi rychle zamilovala a jako náctiletá dívka na sobě neustále tvrdě pracovala v posilovnách. I díky své odhodlanosti již v tomto mladičkém věku válela v Ontarijské ženské hokejové lize, nejvyšší úrovni dívčího juniorského hokeje. Famózními výkony v brance týmu Bluewater Hawks několik let ohromovala kanadský hokejový svět. Na mezinárodní scéně jsme ji však spatřit nemohli, neboť krátce před svými devatenáctými narozeninami musela ukončit kariéru z důvodu nevratného zranění kolene.

Po sundání brankářské výstroje se rozhodla splnit si svůj další sen, a tak se začala věnovat modelingu. K lednímu hokeji má však stále blízko, neboť randí s hvězdou NHL a často navštěvuje utkání nejvyšší hokejové soutěže světa. Občas si dokonce udělá výlet přímo na kluziště, kde si zabruslí a vstřelí nějaký ten gól, ačkoli už nehraje závodně. Velmi ráda zavítá třeba do Chicaga, Toronta, a dalších měst, které hokejem žijí.

Závěrem se asi všichni shodneme, že k Mikayle její momentální profese zcela sedí. Tato žena boří veškeré stereotypy o sportovkyních a dokazuje, že sport může být krásný z nejednoho úhlu pohledu, o čemž se můžeme přesvědčit v přiložené fotografii.

ROZHOVOR S KHULAN AYALGUU

ANETA NEPRAŠOVÁ

Ráda bych začala tím, na jaké škole studuješ a jaký obor sis vybrala...

Studuju na zdravotní vyšší odborné škole a můj obor je farmaceutický asistent.

Proč zrovna tento obor a tato škola? Jaká cesta k tomu vedla?

Jelikož jsem se nedostala na školu, kam jsem chtěla, tak jsem chtěla aspoň sem, protože to má pořád k medicíně blízko. Vždy jsem obdivovala farmaceuty v lékárně!

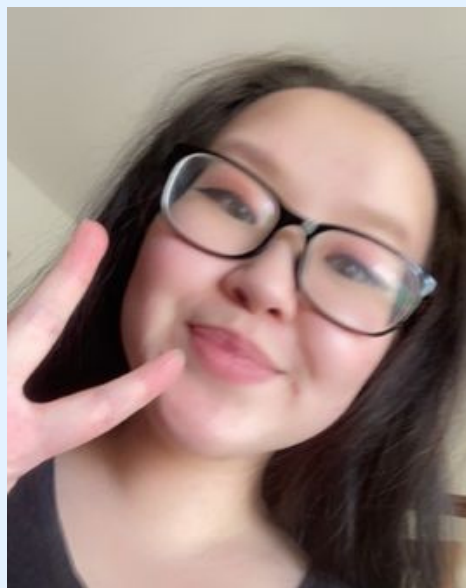
Z jakých předmětů jsi maturovala?

Mělo to co dělat s tím, co teď studuješ, anebo jsi volila spíše z hlediska obtížnosti maturity? Jak k maturitě přistupovat?

Maturovala jsem klasicky z českého jazyka, angličtiny. Vybrala jsem si biologii a chemii. Tyto předměty jsem si zvolila kvůli moji zálibě a i proto, aby mi to kdyžtak pomohlo i s přijímačkami.

Jak se ti zatím na škole líbí? Plánuješ ve studiu na této škole pokračovat?

Na škole jsem spokojená, miluju praktické hodiny! Zatím plánuju, ale chci i tento rok zkusit svého favorita!

Jak časově náročný obor máš? Změnil se po nástupu na vysokou tvůj volný čas? Musela jsi upustit od nějakých zájmů?

Je to docela hodně časově náročné, mám skoro každý den od 7 do 19. Jelikož jsem byla zvyklá vstát par minut před osmou, a jenom přeběhnout ulici, tak se můj volný čas zkrátí o hodně. Musela jsem se vzdát času se svojí rodinou a hlavně s kamarády.

Co tě na tvém současném studentském životě baví nejvíc?

Poznávání nových lidí, znáte mě, nejsem tichá.

Je toto studium hodně rozdílné oproti tomu na gymnáziu? Jaké jsou největší rozdíly?

Já si myslím, že o moc ne, hlavně je tam hodně praktických hodin, kde jsem pořád v chemickém laboratoriu.

Děkuji. Hodně štěstí při studiu!

Já taky děkuji, ať se vám na gymplu daří!

"NEJVÍC MĚ BAVÍ
POZNÁVÁNÍ
NOVÝCH LIDÍ,
ZNÁTE MĚ, NEJSEM
TICHÁ."

17.LISTOPAD

ALENKA VOTAVOVÁ

„Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí!“

A co když ne, co pak se stane?

V době, kdy si nemůžeme být ničím jistí.

Kdy oheň zhasíná ještě, než vzplane.

V téhle době nejistoty strachu a zmatku,

Kdy nemožné se stává skutečným.

Lidská práva se věší na oprátku.

A nad bitevním polem stoupá dým.

Nevěřicně držíc se za hlavu,

V dobrý konec doufáme potají,

Tak dovolte mi drobnou úpravu.

Pravda a láska snad vyhrají!

SHE'S LONELY.

BB

She's lonely.

Not in the way you might imagine the word lonely.

She doesn't sit alone, she has people to eat lunch with,
she laughs when you pass her in the halls.

But when she comes home in the evening,
when she lies in bed and has nothing to do
the world goes quiet.

And suddenly everything loses its meaning.

She stops caring. She's too tired to care.

She doesn't have the energy to do things
like finishing her homework, cleaning her room
or getting out of bed.

Sometimes even the things she normally loves.

She's too tired to read, to watch a movie.

And then

she gets too tired to live.

SVÍTÁ

HODNÁ

Nebyla tma, jen nedostatek světla. Strach z neznáma, nevyřčená věta. Šla jsem nasvícenou ulicí, z okna prvorepublikového domu vonělo cukroví a já, ztracená navěky v pletené šále, pokračovala dál napříč náměstím, až k tobě. Větrem ošlehané tváře, ruce v kapsách modrého kabátu, cos měl po tátovi. Seděls na lavičce, ale ne tak, jak se má. Popotahovals z cigarety, ale ne tak, jak se má. Vedle tebe, dvě svařená vína, jejichž vůni jsem cítila na dálku.

"Kde jsi v tuhle hodinu sehnal svařák?"

"Mám známý."

"To ty všude," pousmála jsem se na něj a sedla si vedle

"Veselé Vánoce, sněhová vločko," pošeptal a napil se vína

"Nesnáším svařák."

"Já taky, ale přišlo mi to romantický." souhlasil

"Možná, že ne, že ho nesnáším. Jen pro něj nemám dost lásky."

"Přesně takhle se někdy cítím. Ne, že bych ji nemiloval. Jen pro ni nemám dost lásky. Nenacházím ji."

"Co je ale dost?"

"Dost je nekonečné. Pro tebe mám lásky nekonečně."

"A přece zase odejdeš."

"Tentokrát naposledy."

"A pak co? Už se nevrátíš nebo neodejdeš?"

"Svítá."

"A ty zase musíš jít."

"Rád jsem tě viděl."

"Ale už musíš jít. Tak jdi!"

"Někdy dost nestačí. Někdy málo je víc než dost, když si to okolí přeje, sněhová vločko."

Strčila jsem ruku do jedné z jeho kapes, kde byl jako vždy jeden višňový bonbón. Vzala jsem si ho na památku.

"Nejsem zbabělý, jen nemám dostatek odvahy."

CITÁTY VÁCLAVA HAVLA

SKUPINA STUDENTŮ GJO

„Na nikoho, kdo za naši dnešní svobodu tak či onak zaplatil, by nemělo být zapomenuto.“ Protože jen díky těmto lidem, jsme dnes tam, kde právě nyní jsme. To oni byli ti, kteří měli dostatek odvahy na to postavit se proti tehdejšímu režimu. Postavit se za nás a vyslovit nesouhlas s tehdejší situací. A proto je důležité vzpomínat na tyto hrdiny, protože právě díky nim dnes žijeme v demokratickém státě. Ve státě, kde se nemusíme bát vyslovit svůj názor nahlas. Vyslovme jim tedy naše poděkování, alespoň dnes 17. listopadu a nezapomínejme, že i když už tu s námi nejsou, zůstanou navždy naší součástí.

„Porozumět si, neznamená přizpůsobit se jeden druhému, ale pochopit navzájem svou identitu.“ Pochopit kdo jsme my a kdo jsou ostatní. Pochopit, že to, co je pro nás každodenní rutinou, může být pro jiného výstupem z jeho komfortní zóny. Že každý má hranici své komfortní zóny jinde. Že to, co je pro nás maličkost, může být pro druhého nepředstavitelným problémem, který neví, jak řešit. Pochopit, že to, co my bereme jako samozřejmost, můžou jiní brát jako svou celoživotní touhu. Protože vše, začíná nejprve u nás samých. „Porozumět si neznamená přizpůsobit se jedni druhým, ale pochopit navzájem svou identitu.“

Naděje je důležitá. Každý z nás, ji v životě potřebuje. Je to taková energie, která nás vždy nabije, když nám dochází síly. Když nám dochází energie a chuť věnovat se plně našemu životu. Není to přesvědčení, že něco dobře dopadne, ale jistota, že má něco smysl – bez ohledu na to, jak to dopadne. Naděje nám dává jistotu, že to, co děláme, že to, oč se snažíme, má smysl. Že to děláme z nějakého důvodu, pro něco, či někoho, a to, jestli to dopadne dobře či špatně, už je věc vedlejší. Pocitu, který při takovém konání máme, se to nevyrovná. Vědět, že děláme něco, co má smysl, co neděláme jen tak – je úžasné. Nepopsatelné a neskutečně naplňující. Věřím, že mnoho z vás ho zná. Protože na světě jsou lidé, kteří dělají smysluplné věci. Věci, které mají nějaký smysl. Někaké poslání. A dokud počet těchto lidí, neklesne pod počet těch, kteří v naději nevěří, nemáme se čeho bát. Protože na světě bude převaha těch správných lidí.

TEREZA SVOBODOVÁ

Václav Havel byl mistrným autorem nezapomenutelných citátů, které tu s námi mnoho let po jeho smrti stále jsou. Je velmi těžké vybrat z nich jen jeden, který by byl lepší než ostatní. To je zkrátka nemožné! Přesto se mi velmi líbí jeho citát z roku 1994, který zní: „Politika by neměla hrát roli estrády.“ Krátký citát, ale o to více způsobů, jak si jej vyložit. K zamyšlení je především to, co Havel myslel slovem estráda. První možností je, že měl na mysli estrádu jako umělecké představení. Stačí se podívat každou neděli kolem poledne na televizi a debaty s politiky, které v tu dobu obvykle dávají. Často se při nich politici předvádějí a předhánějí, kdo je lepší nebo kdo toho víc ví. Nezřídka kdy to připomíná spíš vědomostní soutěž než politickou debatu. Druhou možností pochopení slova estráda v Havlově citátu je vyvýšená část jeviště či pódia. To může symbolizovat touhu se zviditelnit. I to je důvod, proč člověk vstupuje do politiky. V tom případě Václav Havel svým citátem měl na mysli možná to, že politika by tu neměla být proto, aby se někdo ať už zviditelňoval nebo předváděl. Od toho tu už máme divadla!

JOSEF PROTIVA

“Člověk by se měl chovat tak, jak si myslí, že by se měli chovat všichni. „

Tento citát mě oslovil, protože v sobě skrývá spravedlivost. Pochopila jsem to tak, že když se budeme chovat slušně a ohleduplně k okolí, ostatní se takto budou chovat též. Bohužel v životě se s tímto přístupem nesetkáme, tak často. Můžeme se chovat sebelépe, podle zákonů a dobrého mravu, ale ostatní se mohou chovat podle sebe a nerespektovat druhé ani zákony a vyhlášky.

Citát má dobrou myšlenku, i když naše slušné chování není zárukou toho, že ho budeme dostávat od druhých taky. Rozhodně ale naše chování a způsob prezentace na veřejnosti o nás leccos vypovídá. Proto budme slušní, zdvořilí a ohleduplní s čistým trestním rejstříkem, i když nám tento způsob chování nebude od okolí oplácen.

JULIE PATÁKOVÁ

„Naděje je stav ducha, který dává smysl našemu životu.“

Ač můžeme 21. století označit jako dobu mnoha příležitostí, jestli je něco skutečně v dnešní době těžké, je to udržet si motivaci, pozitivní přístup a jít dál. Spousta lidí mé generace nevidí svůj život v České republice, ale zároveň se bojí odejít do zahraničí. Ze všech stran se na nás valí negativní zprávy, ať už jde o neudržitelný způsob života, nebo inflaci a jak se vše akorát zhoršuje. Nevíme, co se svým životem, protože se musíme učit na maturitu, po ní přijde výška a co potom.

Nic. Neznámo. Děsivé neznámo.

Jediné, co nás ale může dostatečně namotivovat a donutit jít dál je naděje. Naděje, že budeme mít kde studovat, naděje, že budeme mít kde pracovat, naděje, že budeme mít kde žít. Naděje, že naši potomci a další generace budou mít kde žít. A jediné, co může tu naději vytvořit a posílit ji jsme my a náš vlastní přístup k životu.

Musíme vytvářet naději pro nás i pro ostatní. To je to, co dává smysl našemu životu.

EMMA PETRŮ

FRANZ KAFKA

„Kdo hledá,
nenalézá, ale
kdo nehledá,
najde.“

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortena